

У цьому номері:

Події, one on one	2,3
Суб'єктив	4
VERSUS: чорне і біле	5
Sportinglife, Facepalm	6
ШО	7
Хроно	8

Покрова – наше свято!

14 жовтня – справжнє українське свято, це і Покрова, і День українського козацтва і 69 річниця створення Української повстанської армії. Тому пропозицію знайомих з херсонського ВО «Свобода» поїхати на святкування та марш Слави УПА до столиці України із задоволенням прийняв.

13 жовтня, 19.00 – час збору, біля входу до залізничного вокзалу. Прийшовши у зазначений час, я побачив групу людей, серед яких роздивився знайомі обличчя і зрозумів, що мені до них. Ще декілька хвилин постоявши і прослухавши основні інструкції подорожі, відправились до нашого ваго-

ну. Попереду майже 13 годин дороги і ми у Києві. Зайнявши своє місце, я познайомився зі своїми сусідами – двоє з них приїхали з того рідного міста Нової Каховки (Новокаховська делегація, виявляється, теж поїхала з нами), чим був дуже здивований, далі більше – один з них, взагалі росіянин, але він палко підтримує ідеї української Нації і з неважаче «регіонівську» та «совецьку» владу.

О восьмій ранку потяг прибув до Києва. Наша велика група з 40 осіб розділилася на декілька маленьких і попрямували кожна своїм шляхом. Одразу ж хочеться зазначити, що делегація з цих 40

осіб не усі були палкими прихильниками «Свободи» та УПА, були й люди, яких просто набрали до кількості, вони самі навіть не знали, на що підписалися, головне для них було – побачити столицю.

До 15.30 наша мінігрупа встигла обходити майже весь столичний центр: дуже ми здивувалися, коли побачили, що весь на усіх стовпах Хрещатики висіли українські та сербські прапори. Присівши на Майдані, щоб відпочити побачили цікаву жіночку, яка ходила с портретом головнокомандуючого УПА Романа Шухевича, але в цьому немає нічого дивного, дивно те, що мої супутники,

один з яких член «Свободи» не знали, хто там був зображений. Моєму обуренню не було кінця. Як? Як можна їхати у Київ, на марш УПА, на якому кричати, що Шухевич герої України і навіть не знати його зовнішність? Не знати як він виглядає. Незрозуміло. По я с н и в ш и «недопатріотам» хто це був, ми пішли далі. По дорозі до місця зустрічі з усіма – КНУ ім. Тараса Шевченка – пройшли наметове містечко підтримки Юлії Тимошенко. Пройшовши далі – натрапили на пам'ятник Леніна, біля якого стояли близько 20 бабусь-дідухів комуністів (котрі окрім «совецьких» прапорів, розмахували ще прапори «Единой Росії»). А вони тут до чого? Цікаво. Вже росіяни будуть забороняти нам вшановувати героїв), 10 журналістів і 30 міліціонерів. Трохи посміявшись з побаченого ми рушили до університету і через 15 хвилин були вже на місці.

Поки йшла підготовка до мітингу, з іншої сторони дороги з'явилися цікаві персонажі. Якби це був десь 1942 рік, здалося б, що

це євреї, які втекли с концтабору. Але ні, то просто сучасні кияни вирішили вийти на вулицю в полосатих піжамах, тримаючи у руках фотографії з Голокосту і плакати з написами «Стоп нацизм», «Нацизм не пройде». Яке відношення вбиті євреї мають до УПА? І причому тут нацизм? Неосвіченість деяких людей іноді буває просто смішною. Недовго ці «клоуни» смішили публіку, через хвилину 10 вони вже покинули територію університету і пішли своїм шляхом. До народних зборів «Свободи» залишались лічені хвилини. Людей ставало все більше і бі-

Події

(с) Олена Білозерська
bilozerska.info

більше, окрім цього один за одним прибували автобуси з захисниками правопорядку.

Розпочалось віче. Виступали депутати «Свободи» з різних регіонів, з кожним виступом публіка ставала все активнішою. Просто шквал аплодисментів зірвали Юрій Михальчишин, Андрій Ілленко і Ірина Фаріон. Під час одного з виступів на небі з'явилася веселка, а за нею ще одна. Це було дуже символічно. Природа теж шанує героїв УПА. Але не усіх депутатів привітно вітали. Коли до мікрофону підійшов депутат БЮТ Одарченко, народ зустрів його гучним «Фу!». Він не раз згадав Юлю Володимирівну, котра зараз перебуває в неволі і, щоб завоювати авторитет у публіку викрикнув популярне «Зека геть!», а у відповідь почув – «Юлю геть!». Збори закінчились виступом голови ВО «Свобода» Олега Тягнибока. Після чого пролунав державний гімн і організатори дійства почали розставляти колонну, котра піде до Михайлівської площі.

Близько 10-12 тисяч лю-

дей пройшли вулицями Києва. Але безмежної кількістю міліції були перекриті бульвар Шевченко і вулиця Хмельницького, які вели до Хрещатика. Здавалося, що саме на 14 жовтня до столиці прибули усі міліціонери країни. Але вони просто спостерігали за народом і ніяких сутичок не було. От що значить не підпускати комуністів до демонстрацій. Адже, коли вони присутні, то без провокацій не обійтись і, відповідно, є сутички і постраждалі. Проходжі люди зупинялися, дивилися і фотографували чи знімали на відео людей, котрі не побоялися вийти на вулиці і висловити свій протест проти кримінально-олігархічної влади і вшанувати Народних героїв.

А вже на Михайлівській площі на українців чекав святковий концерт, на який були запрошені патріотично налаштовані українські рок-гурти. Спочатку на сцену вийшли музиканти гурту «Рутенія», але це був тільки розігрів, під час якого публіка тільки прилаштувалася до дійства. Другими на сцені з'явилися

«Тінь Сонця» і вже вони почали потроху заводити публіку. Деякі представники якої були неадекватними. Ні, вони не напивалися і не кидалися в бійку, вели себе так, як треба на рок-концерті. Але тільки вони чули «Слава Україні», викрикували «Героям Слава». Нічого дивного, звичайно ж. Але під час відповіді на гасло вони підіймали руку до гори, як це робили нацисти у часи Третього рейху, тобто кажучи сучасною мовою – «зігували». Хоч не викрикували ЗігХайль і Хайль Гітлер. Але саме через таких вилупків націоналістів прирівнюють до нацистів, а «Свободу» вважають фашистською партією. Добре, що цих «псевдопатріотів» було вкрай мало. Після висту-

пу «Тінь Сонця», на сцену вийшли «ОтVinta», які просто розірвали народ. Ніхто не стояв на місці, декілька хлопців навіть роздяглися і почали «слемитися», а інші просто стрибали, та стрибали так, що штани залишалися на підлозі, адже головні стрибунки кричали «Гей, гей! Хто не скаже, той москаль». А москалем бути ніхто не хотів. Публіка була стомлена, а відпочити їй допоміг Тарас Чубай та гурт «Плач Єремії», зі своїми лірично-патріотичними піснями. Хедлайнерами концерту стали легендарні «Кому Вниз», на чолі з неповторним Андрієм Середою.

Олексій Сімончук

Події

Чи не стане студентська демократія початком анархії?

Найкращі роки життя - студентські: безсонні ночі, розмови до ранку, нові знайомі, нові друзі, самостійне життя. Дуже часто говорять: «Хто не жив у гуртожитку, той не був справжнім студентом». Але доречніше сказати - «Хто не виживав у гуртожитку». Адже вода та тепло — тут справжній дефіцит.

Навчальний заклад ХДУ нещодавно отримав нового ректора - Мішукова Олега Васильовича - втілення нових ідей, правил та надій. 6 жовтня ректор зібрав весь студентський актив університету, щоб почути про проблеми студентів, яких виявилось зовсім не мало. На цій же конференції Олег Васильович повідомив найдемократичнішу та найприсмнішу

новину для жителів гуртожитків - відмінено комендантську годину. Адже раніше до гуртожитку вільно потрапити можна було лише до 00.00. В окремих випадках запізнення могло не каратися: (якщо ти працюєш і маєш довідку з місця роботи, якщо ти завчасно написав заяву, і вона підтверджена адміністрацією гуртожитку, і якщо, наприклад, ти пізно повернувся з відрядження (при наявності квитка)). Тепер же студенти цілодобово мають право виходити та заходити до гуртожитку. Ректор пояснив нове прави-

ло тим, що студенти через це “тоталітарні” правила не можуть нормально займатись науковою роботою, сидіти у лабораторіях та бібліотеках.

Виникає питання, чи є хоч одна бібліотека у м.Херсоні, яка працює пізніше 20.00? Не говорячи вже про інші заклади. Наукова лабораторія - це напевно нова назва кафе-бару “Підкова”. Проходячи коридорами гуртожитку, я неодноразово чула: “Ребята, тепер можна гулять

якоюсь “несучасною”, але чи зможуть наші студенти достойно прийняти це нове правило, чи не буде це початком анархії та вседозволеності? Демократія - це звичайно добре, а от чи готові наші студенти до неї - уже інше питання. Якщо і без цього вони умудрялись о першій ночі виходити до аптеки, бо: “Гьоть Валь, так голова болить, аж лусне зараз, я у аптеку. Якщо не пустите - моя смерть буде на вашій совісті.” І наївна гьотя Валя відчиняла двері, з надією, що творить благородну справу. А в цей час, “літри аспірину” вже підіймались по чарівній мотузці на якийсь поверх.

Не хоч бути старомодною, або

Аліна Шахватова

One on one

Історія одного життя

Екзамени, заліки, сесія – червня наче і не було. Прекрасна пора, літо, яка у цьому році почалась лише у липні. Нарешті, відпочинок! Отримавши путівку до «Буревіснику», я мерщій збрала речі, і поїхала на зустріч морю та сонцю.

Отрималось так, що мене поселили у кімнату до дівчат з іншого факультету. Там я і познайомилась з героїнею моєї статті, Мариною.

Одна відпочивала за відмінне навчання, а інша, (як вона тоді сказала), за станом здоров'я. Одразу і не зрозуміла, що з її здоров'ям не так, але розпитувати не стала.

Прошло декілька днів, і яось за чашкою чаю ми з Мариною розговорились. Раптом вона запитала:

- Невже ти не помічаєш, що зі мною щось не так, чи ти просто робиш вигляд?

«До чого вона веде? Хіба те, що людина трохи шкутильгає на ліву ногу робить її якоюсь іншою?» - подумала тоді я. І Марина розповіла мені свою історію:

- Мені 19 років, я перейшла на 3-й курс, – говорить дівчина - факультету дошкільної та початкової освіти. Добре навчаюсь, отримую стипендію, і взагалі просто живу.

Коли я народилась, лікарі поставили мені страшний діагноз - дитячий церебральний параліч. Ліва частина мого тіла не була здатна до жодного руху. Батьки були в розпачі. Мама постійно плакала. Але вони зрозуміли, що сльози мені не допоможуть і почали зі мною працювати.

Я ходила до центру, який спеціалізується на роботі з такими дітьми. Спеціалісти, які там працювали - золоті люди. Завдяки їм я почала одужувати. Ви не уявляєте, яке це щастя,

коли через роки твоє тіло оживає. Перший рух руки, перший крок... Ще через деякий час ліва частина повністю відновила здатність до руху.

Батьки не тямали себе від щастя. Я почала ходити до школи, жити нормальним життям. Але для себе вирішила, що ніколи не зупинюсь на досягнутому. Почала займатися спортом, щоб підтримувати себе у формі. Тренер помітив, що я показую непогані результати з бігу. І почав готувати мене до перших у моєму житті змагань. Це була не просто якась там спартакіада, це був виклик моєї хвороби! Я пообіцяла собі, що більше ніколи не дозволю їй себе зламати.

Я почала брати участь у різних змаганнях - і перемогала, показувала гарні результати. При цьому ніколи не говорила, що маю страшну хворобу з дитинства. Ніхто не здогадувався, як

мені було важко всього цього досягнути.

Якби мої батьки, ще тоді, 19 років назад, опустили б руки, хто знає, де б я була зараз.

Цю розповідь я слухала зі сльозами на очах. Мене захопила сила її духу. Ця сім'я не побоялась зробити виклик горю - і перемогла.

- Мене дуже засмучують ті дівчата, у яких прекрасна зовнішність, хороше здоров'я, але вони постійно нарікають на долю, на нещасне життя. Просто є люди які цінують кожен мить, кожен подих, кожен радість, а є ті, які цього не помічають... - говорить Марина, зі смутком в очах.

Аліна Шахватова

Суб'єктив

Принци умерли

Сидя на лекції, я вспомнила разговор со своей подругой. Она рассказала мне историю своей любви. В её повествовании меня удивило то, что она первая начала ухаживать за (теперь уже своим) молодым человеком. Одним словом «добилась» его любви. Так вот, у меня вопросы. Где же принцы, о которых нам рассказывали наши бабушки? Где же те «ухажеры», о которых мы читаем в книгах? Что случилось с мужчинами? Почему наше поколение мужского пола совсем пассивное? И должна ли девушка делать первые шаги на встречу к своей любви? Дабы

получить ответы на скопившейся вопросы, я поинтересовалась мнением студентов нашего вуза.

Женя: По статистике моих отношений, в большинстве случаев, я первая проявляла инициативу. И знаю, что большинство девушек так делают. А парни вообще расслабились и ждут "принцесс на белых пони", получается так.

Я за то, чтобы парни делали первый шаг! Пусть это и старомодно, но должно ведь в этом мире хоть что-то быть естественным!

Марго: Мы и так уже слишком много на своих плечах не-

сем, и сейчас, именно мы делаем первые шаги!!! Это должны делать парни.

Ксю: Я считаю, что в наше время является нормальным, когда девушка первой проявляет инициативу. Ведь мальчики стали такими робкими и стеснительными, что нам просто не остается другого выбора. Хотя, какая разница, кто первый признает в своих чувствах? Главное, чтобы всё было искренне и взаимно.

Алексей: А почему бы и нет? Это какой-то устаревший стереотип, что парень должен первым проявлять интерес к девушке. Возможно, раньше

так было принято, но как и все в этом мире, то время прошло. Теперь у женщины равные права с мужчинами, поэтому она тоже теперь может идти на встречу к своей любви и это не будет считаться зазорными. Наоборот, ее могут начать уважать, так как она идет к своей мечте, несмотря ни на что.

Можно сделать вывод, что каждая девушка, что бы она не говорила, мечтает именно о принце. Но о них теперь мы можем только мечтать....

Lera Tora

Неравные отношения

Мы все не раз слышали и может даже сами говорили, что любви все возрасты покорны, но всё-таки почему нынешнее поколение девушек выбирает себе всё старших и старших ухажеров? Над этим вопросом я задумалась после того, как увидела забавную сценку, когда ехала с учёбы домой.

Так вот зашли в маршрутку мужчина лет так от 45 до 50 и девушка, ей не больше 22-23 лет (мне показалось, что она гораздо моложе), и оба были изрядно подпитые. На вид они как отец и дочь. Каково было моё изумление, когда они на

глазах всей маршрутки начали целоваться, а мужчина откровенно трогать её за «мягкое место» и кричать, что он её любит. Наверное, мы все сразу поймём, если мужчина будет не только намного старше девушки, но и довольно не бедным человеком, тогда ясно, она с ним ради денег, он для неё, как сейчас принято говорить, «папик», таких так званых «папиков» находят себе девушки или из неблагополучных семей, или же приезжие. В таких случаях любви нет, есть только материальное положение.

Но как же те, которые не «вертят миллионами», почему молодые и красивые выбирают старых и далеко не богатых? Если рассматривать этот вопрос с точки зрения психологии, то некоторые девушки, которые жили без отцов или отцы уделяли своим дочерям мало внимания, ищут себе не мужей и не мужчин, а именно отцов. При этом мужчина, которого они выбирают, должен так или иначе быть похожим на отца, и в этом случае материальные блага уже не играют никакого значения.

Пример, который я привела, как раз относится к тем, небогатым. Судя по внешнему виду того мужчины, он далеко не богатый. Неравный брак в наше время набирает немалые обороты и примеров неравных отношений множество. Так кто же в этом виноват? Невнимательные отцы или оба родителя, которые отпустили своё чадо в другой город? С такими темпами неравные браки скоро станут простым и обычным делом и никого уже удивлять не будут!

Бурсикова Вика

Чим займаються люди у метро?

Нещодавно відвідала столицю нашої країни – Київ. Як відомо, відстані у цьому місті надзвичайно великі, купа транспорту, пробки аж до неба. Єдиним зручним, а головне, швидким транспортом залишається метро.

Із цікавістю спостерігала за оточуючими у підземному царстві. Була приголомшена тим, на скільки любить читати молодь: і газети, і журнали, і книги, всілякі брошури, загалом літературу різного спрямування. Поряд зі мною сиділа дівчина, яка перегля-

дала статтю під назвою «Як стати успішною». Студенти вчать лекції, це ж стосується і школярів. Кожний використовує час у метро з користю для себе.

Звичайно, є й інші групи людей... Але вони займа-

ються справою, яка їм теж до вподоби: хтось слухає музику, а хтось розігрує сцену «поганого поліцейського». Якраз на таку я і натрапила. Дві дівчини, одна з яких була поліцейським, обшукувала іншу, притиснувши до скла вагону. Все це виглядало дуже правдоподібно, смішно, з присмаком еротики. Дівчата природжені актриси. Присутні аплодували стоячи. Є й такі, що лускають зернята (хоча це й заборонено), інші цілуються, а хтось лускає зернята і ці-

лується водночас

. Навдивовижу обмінюється поцілунками не тільки молодь, а й люди старші за віком, особливо їх приваблює цілуватися на ескалаторі.

Абсолютно неважливо, чим саме ви займаєтесь у метро, аби усім приємно було.

Валентина Балабанова

VERSUS

Чорне і біле

.Еще в 2010 году наше общежитие сделали «интернациональным». По началу «коренные жители» общежития с удивлением и особым интересом смотрели на гостей. Но спустя месяц их присутствие стало нормой.

Я соглашусь с тем, что престиж университета - это святое, но на данный момент обычные студенты чувствуют себя ущербными что ли. Нам постоянно говорят, что все мы в равных условиях, для всех одни правила. Так почему же это не касается иностранцев. Почему воспринимается нормально то, что они

творят: постоянные пьянки, гости и крики до утра? Некоторые даже пытались провести путан в общежитие.

Естественно, нельзя оспорить тот факт, что иностранцы платят за проживание больше чем мы, но разве деньги решают все? А как же справедливость, а как же «НЕ анархия»? В этом году вошло в привычку отрабатывать часы (каждый житель общежития должен отработать на его благо 30 часов) убирая комнаты после иностранцев. Всем студентам живущим в 4-ке известно то, что при выселении комната должна быть сдана в полной чистоте и порядке. Что же мы увидели при выселении наших «гостей»? Картина ужаснула даже стальные нервы нашего коменданта. Пустые бутылки, пепельницы, полные окурков, использованные средства контрацепции (радует хотя бы то, что они знают о их существовании). Но страшное было впереди. Когда мы открыли шкаф, то мы увидели кучу грязного лохмотья, от которого шел неприятный запах. Как страшно это не звучит, но по нему ползали черви. Мы примерно неделю отходили от шока этой картины. Я никогда не делила людей за цветом кожи, но так, как живут наши «гости» — это действительно дико и страшно. Я люблю свое общежитие, но боюсь, что через пару лет такой «интернациональной» практики оно превратится в помойку. Администрация, которая много лет поднимала его с руин, просто не имеет никакого права влиять на иностранцев.

Буквально три дня назад, я стала свидетелем картины того, как «гость» кричал на старосту его этажа, за то, что она сделала ему замечание. И кричал так, что подкашивались ноги. Разве это нормально? И мы не имеем права вести себя с ними так же, как они - это будет считаться провокацией интернационального скандала.

Алина Шахватова

Кофе с молоком — именно так сегодня можно охарактеризовать квартетное общежитие. Ведь именно год назад в стены выше указанного здания заселилось немалое количество

чернокожих студентов из Африки. Большинство с этих ребят родом из бедных районов Габона, Камеруна и других малоимущих стран континента. Поэтому большим наличием «мёртвых президентов» в карманах и спуска их на ветер характерно им не было. Также, стоит заметить, что они очень дружелюбны и приветственны, всегда рады новым знакомствам.

Большое количество украинцев очень хорошо подружились с иностранцами, находя с ними общий язык. Кстати про язык. Появление чернокожих, очень сильно способствовало улучшению и совершенствованию французского языка среди студентов факультета иностранной филологии. В области таких знаний практика очень важный фактор, который в дальнейшей жизни сыграет очень большую роль. Общего с африканцами у нас очень много. Но одна с главных черт — это любовь к спорту, а особенно к футболу. На чемпионате среди общежитий было заявлено 5 иностранцев, которые сыграли важную роль в победе над соперниками. Практически каждые выходные на стадионе, возле университета, можно было наблюдать все тоже «кофе с молоком». Африканцы с огромным желанием показывали и учили наших ребят приемов с мячом, улучшали их навыки в этой игре, помогали выстраивать командную игру. В общем, футболисты с разных стран понимали друг друга говоря на разных языках. Гостеприимство свойственно не только украинцам, а и другим народам. В число которых входит представители африканских стран. Заходя в комнату иностранца, тебя радостно встречают гости, предлагают попить и поесть, никогда не отказывают в использовании высокоскоростного интернета, который у них есть. В общем, отличаемся мы от них только цветом кожи. Welcome to Ukraine, Afrika!

Евгений Приходько

Бублики с арбузами

Вторая серия «арбузного» дерби была сыграна в минувшую субботу. На этот раз новокаховская «Энергия» приехала в гости на стадион «Кристалл». Это, конечно, не Реал – Барселона, но кое какой ажиотаж у этого матча был. «Энергетики» были явными фаворитами встречи. Они являются одними из лидеров турнирной таблицы. К тому же в первом круге они камня на камне не оставили от «Кристалла» деклассирован их со счетом 4-0. Футболисты из областного

центра ни в коем случае не хотели проигрывать или позориться перед своими трибунами. «Энергетикам» же была нужна только победа. Иначе шансов на проходное место им оставалось еще меньше. Хотя впереди еще целый второй круг.

Матч начался с атак хозяев, которые явно хотели забить быстрый гол. Энергия, не смотря на свой статус фаворитов, была менее активной. У Кристалла в дебют было несколько выгодных моментов, что бы закатить круглого в сетку, но Холоша действовал уверенно. Чаше футболисты били просто мимо ворот. Вскоре, более мастеровитые новокаховчане перехватили инициативу в свои руки. Уже

голкипер херсонской команды выручал хозяев. Но первый тайм так и докатился к унылым «бубликам» на табло.

В перерыве спонсоры разыграли призы, а тренеры внесли некие коррективы в действия команд. Так думалось в дебюте встречи, когда арбитр назначил пенальти в ворота районной команды. Но штатный пенальтист «Кристалла» Мазуренко запулил мяч по вороткам. Это и был самый интересный момент во всем матче. Команды иногда беззубо атаковали, огрызались, боролись, но до стоящих моментов так дело и не дошло. Матч скатился к унылой нулевке на табло. Для Энергии это просто кошмар, а

для Кристалла вполне приемлемый результат.

Таким образом «Энергия» отделилась от лидера (черниговской «Десны») уже на 7 очков, а «Кристалл» оторвался от группы безнадеежных аутсайдеров уже на 8.

Свой последний матч на своем поле в этом году «Кристалл» проведет 5 ноября против ФК Сумы.

Олег Ткачук

Facepalm

Бешеные псы

В последнее время интернет просто «взорвался» сообщениями защитников животных, которые обвиняют всех подряд в ужасном обращении с «младшими братьями».

Остро обстоит вопрос и в Херсоне. Херсонский представитель Всемирного общества защиты животных Анна Коваленко утверждает, что Владимир Сальдо – фашист. Так как он, якобы, уничтожает собак так же, как и нацисты евреев в 1930-х годах. Неужели она приравнивает евреев к собакам? А на создание приютов нет необходимых средств, ведь чтобы это заведение нормально функционировало, необходимы еще и вольеры, ветеринары, кинологи, а это – огромные средства. Раз живем в нищей

стране, то нужно с умом распоряжаться финансами: сначала необходимо создать нормальные, цивилизованные условия проживания для людей, а уж потом думать о животных.

Но есть еще один интересный вопрос: эти же защитники во все горло кричат, что жестокие люди «ужасными» методами расправляются с ми-

ленькими собачками. А что эти собачки зачастую являются злобными существами, которые так и жаждут выпиться в твое тело, они забывают. Что нужно делать велосипедистам, когда внушающего телосложения «тузики» бросаются на них с тигриним оскалом? Что нужно делать родителям, на ребенка которых напали бешеные псы? Что нужно делать людям, которые ночью натываются на стаю злобных псиг? Пусть лучше защитники ответят на эти вопросы, а не рассказывают о том, что бедняк собачкам не дают нормально существовать.

Алексей Симончук

ШО

ДИВИТИСЯ ЧИТАТИ СЛУХАТИ

«Карти, гроші, два стволи»

Це перша повнометражна стрічка режисера, який до цього працював в кліпмейкером. До того ж це ще й дебют Джейсона Сте-

тема та відомого англійського рокера Стінга та колишнього футболіста Вінні Джонса.

У фільмі йде річ про простих хлопців, які вплатилися у карколомні пригоди. Звичайно усе це приправлене добірним англійським гумором. Саундтреки у виконанні Робі Вільямса та Stone Roses також не залишать вас байдужими.

Критики сприйняли фільм неоднозначно, але глядачам вона сподобалася: в світовому прокаті фільм зібрав 25 мільйонів доларів (при бюджеті приблизно в мільйон) і отримав кілька великих нагород.

Герта Мюллер «Гойдалки дихання»

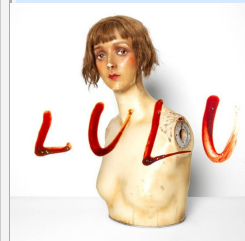

Герта Мюллер (нар. 1953 р.) — німецька письменниця з румунським корінням, лауреат багатьох престижних літературних нагород та Нобелівської премії з літе-

ратури 2009 року.

На початку 1945-го Леопольда Ауберга, як і багатьох румунських німців, вивезли на примусові роботи в Україну. Що чекало їх у майбутньому — ніхто й уявити собі не міг. Леопольд тоді добре запам'ятав прощальні слова своєї бабусі: «Я знаю, ти повернешся». Ці слова супроводжували його усі жахливі роки у таборі, вони протидіяли «янголу голоду», що завжди кружляв довкола, і тримали хлопця у житті. Він повернувся додому, та це було повернення в інший світ, не в той, що він пам'ятав і де йому вже не було місця.

Metallica & Lou Reed «Lulu»

Metallica та їх колаборатор Лу Рід (Lou Reed) дозволили шанувальникам ознайомитися зі своїм спіль-

ним альбомом «Lulu» за півтора тижні до його офіційного релізу. 20 жовтня музиканти виклали платівку в Мережу для вільного прослуховування. Нагадаємо, що на фізичних носіях «Lulu» буде випущена лише 31 жовтня. Самі рокери вважають «Lulu» «однією з кращих речей, коли-небудь записаних ними» (Кірк Хеммета). Лу Рід посилює ступінь, відгукуючись про платівку як про «кращий альбом, що випускався ким-небудь і коли-небудь взагалі». Що цікаво, з цим солідарні і багато музичні критики, що мали попередню можливість ознайомитися із записом.

Coldplay : Mylo Xyloto

Спустя 3,5 года после предыдущего альбому британский квартет выпустил свой пятый студийник. Как ни крути, а уже первая юбилейная цифра. Релиз был назначен на 24 октября, но самые нетерпеливые поклонники и просто аудиофилы скачали из сети запись еще за неделю до официального выхода пластинки. Разумеется, те кто следят за жизнью Coldplay практически все песни слышали на концерте (в живую или в записи), но было и несколько сюрпризов.

Интересно, что еще в 2008 году Крис Мартин сказал, что название альбома начнут именно с буквы М. Обещание он сдержал. Именно тогда они и начали работу над альбомом в Северном Лондоне. Продюсером снова выступил легендарный Брайан Ино.

Mylo Xyloto, как и его предшественник Viva la vida or death and all his

friends - это концептуальный альбом. По словам Криса Мартина, «альбом основан на истории любви со счастливым концом», «в котором два главных героя: Mylo и Xyloto, которые живут в тяжелое, мрачное время», «Но они встречаются друг с другом и влюбляются». Лирика альбома вдо-

хновлена "старой школы Американского граффити" и «Движением Белая роза». Этот альбом стал более акустическим и интимным по сравнению с предыдущим.

Мнение критиков, как всегда разнилось, но в целом они остались довольны. Если взять среднее, между оценками прессы, то получится где-то 7 из 10. Впрочем, некоторые гневно выразились о пластинке, назвав её уж через чур попсовой и какой-то «аренбишной». По моему мне нию группа экспериментирует и прогрессирует. Постоянно ищет и развивается, а не стоит на месте.

Хороших песен достаточно. Проходных треков по большому счету нет. Но есть бесспорные хиты — "Paradise", "Every Teardrop Is a Waterfall". Однако есть и совместный трек с Rihanna.

ХРОНО

1994 : умерли Кобейн и Сenna, а родился лишь Бибер

Этот год собаки подарил нам двух знаковых президентов – Леонида Даниловича Кучму и Александра Рыгоравича Лукашенко. Первый уже семь лет, как не у власти, а вот второй продолжает нас радовать своими делами.

В Южной Африке к власти пришел легендарный Нельсон Мандела. Он продолжатель традиций, когда бывший заключенный становится главой государства. Важно отметить, что и сейчас многие у него берут пример в этом.

14 февраля за океаном отмечали день святого Валентина. А в России казнили Андрея Чикатило. Этот маляк за 12 лет совершил около 65 зверских убийств.

1 сентября были выведены последние войска из объединенной Германии.

3 декабря – красный день календаря для различных геймеров. Ведь именно тогда компания SONY выпустила свою первую кон-

соль Playstation. А 29 ноября было создано ОРТ. Спустя менее, чем пол-года одного из её основателей Влада Листьева убьют.

В декабре 1994 были введены войска в Чечню, что стало началом первой чеченской кампании. Бои будут продолжаться до августа 1996. Спустя некоторое время огонь прекратится. Но не на долго.

На чемпионате мира по хоккею триумфовали канадцы. Кубок Стэнли взял Нью-Йорк Рейнджерс.

1994 стал богатым на футбольные события. Ведь проходил чемпионат мира в США! Бразилия стала 4-кратным победителем в финале по пенальти переиграв Италию. То был чемпионат Ромарио, Роберто Баджо, Христо Сто-

ичкова а так же великолепных шведов во главе с Кеннетом Андерссоном. Олег Саленко установил рекорд, от грузив Камеруну 5 мячей и выиграв «золотую бутсу».

А «золотой мяч» лучшего игрока Европы получил Христо Стоичков. Он дотачил своих болгар до полу-

финала. Это рекорд на все времена для «братушек».

В этом году вышли такие фильмы, как : «Король Лев», Криминальное Чтиво, Побег из Шоушенка, Леон, Форрест Гамп.

Картина Роберта Земекиса «Форрест Гамп» собрала 6 оскаров. В том числе за лучший фильм. А Том Хенкс второй раз подряд получил «Оскар» за лучшую мужскую роль.

Образовались группы Guano Apes , Placebo , Ramstein , Сплин , MUSE , zdob și zdub , The Rasmus. Свой дебютный альбом «Definitely Maybe» записали Oasis.

Kurt D. Cobain

Justin D. Bieber

Отыграли свой финальный концерт в Мюнхене и прекратили своё существование «Нирвана». Причиной тому—суицид лидера группы Курта Кобейна

В этом году родились: **Джастин Бибер** – канадский певен.

Скончались:

Данный год стал чрезвычайно трагичным.

1 мая, на Пасху, на гран-при Сан-Марино разбился вели-

кий **Айртон Сenna**. Он был трехкратным чемпионом формулы-1, а в народе носил прозвище «волшебник». За день до этого погиб Роланд Ратценбергер на «Симтеке».

2 июля застрелили колумбийского футболиста Андреса Эскобара. Он выступал на чемпионате мира 1994 года и в решающем матче забил авто гол. Евгений Леонов – советский актер. **Сергей Бондарчук** – советский режисер.

Курт Кобейн – лидер группы «Нирвана». Икона тинейджеров всех времен.

Ричард Никсон – одиозный 37-й президент США.

Эрих Хоннеккер – коммунистический диктатор ГДР .

Ким Ир Сэн – коммунистический диктатор КНДР.

Жаклин Кеннеди Онассис—бывшая первак лэди США. Была супругой убитого Дж.Ф. Кеннеди.